

Itt születtem

Erdély legkeletibb településére, Bereckbe szeretnénk elvezetni titeket.

Bereck történelme a római időkre nyúlik vissza. Erről tanúskodnak a falu észak-keleti részén levő római castrum, a Veneturné vár romjai. Zsigmond magyar király mezővárosi rangra emelte a határőr „szabad székely katonarendi” települést.

Bereck mint Erdély keleti kapuja fontos szerepet játszott. Itt találkozott Petőfi Sándor Bem tábornokkal. Bereckben született Gábor Áron, kinek legendás szavai „Lészen ágyú!” reményt öntöttek a székely szabadságharcosok szívébe. Bátorsága, embersége példakép a mai ember számára is. Szobra 1992-től őrzi a hős emléket Bereck központjában.

A földművelés nem kínált sok lehetőséget az itt élőknek, ezért leginkább kereskedelemmel foglalkoztak. Szekeresekként járták Moldva útjait. A szekeresek leveleket és más küldeményeket is szállítottak, ezt jelképezi Bereck 1785-ből származó pecsétjén a levelet tartó kéz.

A mostani római-katolikus templom barokk stílusban épült, és 1810-ben szentelték fel Miklós püspök tiszteletére.

Feltételezhető, hogy az oktatás kezdetei a katolikus plébánia megalapításával egyidejűek. A valamikor párhuzamosan működő osztályok helyét ma csupán 16-22 tanulót számláló évfolyamok foglalják el.

A község lakosságának 76%-a magyar, 23%-a román, 1% roma nemzetiségű.

Összeállították a III. A osztályos tanulók Ferentzi Réka tanítónő segítségével.

Élt itt, a határszélen egy nagyon gazdag, gőgös, büszke özvegyasszony, kit Veneturné-nak hívtak. Egyetlen fiát háborúba szólították. Az ojtói szoros közelében volt a kastély, így mindig félt a közeli határon betörő ellenségtől. Elhatározta, hogy bevehetetlen várat épít magának.

Amikor fia hazafelé tartott, elébe lovagolt, hogy elmondja,

milyen erős és nagyszerű várat építtetett a régi helyére.

– Miért bántád, jó anyám, őseinknek tisztelt várat? Vajon amit helyére emeltél, lesz-e olyan szilárd és erős, mint az volt?

Az anya haragra lobbant:

– Fiam, váram oly erős, hogy az Isten sem tudná bevenni!

A fiú megbotránkozott, megfordította lovát és mondá:

– Anyám, bár szeretlek, vá-

radba nem követhetlek, mert Isten haragját magad és várad ellen felhívád!

Azzal elvágatott. Veneturné egyedül tért vissza a vastag köfalak közé. Alig ért haza, égiháború tört ki. Villámlás és mennydörgés közepette összedőlt a vár, kő kövön nem maradt, s maga alá temette asszonyát minden kevélységével és hivalkodásával együtt.